

De gelijkenis van de verloren zoon.

Een vader had een zoon en een dochter.

De zoon **was** niet alleen, maar **voelde** zich ook **onopgeefbaar verbonden** met de vader.

Op een dag ontdekte hij, dat zijn vader voortdurend zijn zusje misbruikte en hij hoorde haar

gedempte huilen.

Hij ging naar zijn moeder om haar zijn ontdekking te melden.

Zij zei echter: ' Je vader kan er niets aan doen; hij is zelf in zijn jeugd ernstig misbruikt en

je zusje wil hem graag helpen. Je gaat je vader toch niet te schande maken?'

Hij ging naar zijn vader en zei hem, dat hij zijn praktijken moest staken. En dat hij voortaan

alles in het werk zou moeten stellen om goed te maken, wat hij zijn dochter had misdaan,

ook al zou hem dat nooit lukken.

Deze zei echter: ' Zij is mijn eigen dochter en ik ga niet aan jou vragen, hoe ik met haar om

moet gaan.'

Wat zou de zoon moeten doen?

Zou hij niet meteen zijn vader voor het gerecht moeten brengen om zijn zusje, zijn vader en

zichzelf te redden?

Maar wat deed de zoon?

Hij schreef een rapport van 60 pagina's.

Er werd twee lange dagen door meer dan 150 mensen over gediscussieerd en vele anderen

werden gehoord.

Het rapport werd met grote meerderheid aanvaard.

En wat staat er in?

Beleidskader:

1. De zoon moet respecteren wat de vader van zichzelf vindt en moet voorkomen dat hij

te schande wordt gemaakt.

2. De zoon is ook verbonden met het zusje en moet haar regelmatig consulteren.

3. De zoon moet op respectvolle manier met de vriendinnen van zijn zusje omgaan.

4. De zoon moet op integere wijze met de situatie omgaan.

5. De vader en de dochter moeten zich aan de wetgeving op dit terrein houden.

6. De zoon mag zijn zusje zo nu en dan wel een snoepje geven, als de vader daar niet

tegen is.

En overigens gaat de discussie gewoon door.

Iemand, die sinds kort donateur is van Sabeel, gaf het volgende commentaar:

Ik ben uiterst ongelukkig met uw laatste column. De uitgewerkte metafoor geeft uiting aan uw verontwaardiging. Maar de aard van de vergelijking is ongepast en brengt elke discussie in een verkeerd vaarwater. Met name de detaillering in de vergelijking vind ik verwerpelijk. Ik heb het rapport grondig gelezen en ben het op een flink aantal punten eens met de kritiek die Ds. Veldhuis verwoord heeft. Jammer dat u deze uitgljijer maakt. Uw morele verontwaardiging deel ik grotendeels, maar zoals zo vaak leidt woede niet tot het juiste antwoord.

Het spijt me, dat u zich stoort aan de door mij gebruikte uitgewerkte metafoor. Het is tot nu toe de enige reactie, die zo scherp en welsprekend mijn column verwerpt.

Ik wil er wel op wijzen, dat de columns een persoonlijke mening van de bestuursleden vertegenwoordigen, die niet noodzakelijk door allen gedeeld wordt, maar waarvoor ze wel de ruimte krijgen.

U stelt, dat woede niet tot het juiste antwoord leidt.

Daar heeft u mogelijk gelijk in. Maar u spreekt wel erg stellig.

Mozes, Nathan, veel andere profeten en ook Jezus tonen hun woede nogal eens en soms ook in niet zo frisse uitgewerkte metaforen. U kunt denken aan Ezechiël's Ohola en Oholiba over het het volk van Israel en Jezus 'gewitte graven' over de Farizeeën.

Zijn het allemaal 'uitglijers'?

'Juist antwoord' of niet, woedend waren ze allemaal wel. En ik ook; dat heeft u juist gediagnosticeerd.

Ik wil graag nog even wat bijpraten.

Ds. Veldhuis, die zo goed zijn kritiek op de IP nota verwoordde, voelde zich in de synode voldoende in ballingschap om zijn harp aan de wilgen te hangen. Op zijn website is te lezen, dat hij zich heeft teruggetrokken.

Woede, onjuist antwoord?

Mij heeft hij niets gevraagd terwijl hij toch door mijn classis naar de synode was afgevaardigd.

U heeft de IP nota goed bestudeerd.

Dan zult u weten, dat in de inleiding staat:

Deze notitie beoogt niet alleen een handreiking te bieden voor de meningsvorming binnen de Protestantse Kerk in Nederland. Zij wil ook een beleidsmatig kader scheppen voor het optreden van de kerk in het publieke debat en voor het werk van de dienstenorganisatie.

Ds. Drost, voorzitter van Kerk en Israel, gaf als antwoord op mijn vraag in een openbare vergadering, hoe hij omging met het IP rapport, dat hij het als een **werkdocument** beschouwde. En hij herhaalde dat toen ik hem er op wees, dat het rapport daar zelf anders over spreekt.

Waarschijnlijk behoef ik niet uit te leggen, dat dit zal betekenen, dat hij het rapport aan zijn laars lapt.

Dr. A.J. Plaisier, scriba van de generale synode, heb ik er niet naar gevraagd.

Maar hij stelt in een brief over dit onderwerp, dat het moderamen terughoudend is met het doen van publieke uitspraken over zaken, die nog volop in discussie zijn. (sic)

Dat betekent dus, dat uw en mijn zorgvuldige bestudering van die nota weggegooide tijd was. De nota kan rustig in het halfronde archief belanden. Dat doet het bestuur van de kerk ook. Over bestuur gesproken.

Mijn reactie is langer uitgevallen, dan ik me voorgenomen had, maar dat krijg je met woedende mensen.

Ik moet dankbaar zijn, dat u me er toe gebracht heeft mijn woede nogmaals te uiten, hoewel u dat vast niet voor ogen stond. Misschien kan ik me hierna weer morele verontwaardiging veroorloven.

Misschien is uw morele verontwaardiging wel overgegaan in woede. Ik zou het niet betreuren.

Vooralsnog beschouw ik mijn metafoor als een rake typering van de gang van zaken in de PKN. En de uitglijder laat ik voor uw rekening.

En voor het overige hoop ik, dat u bij uw goede besluit blijft om donateur van Vrienden van Sabeel te worden.